

(qualis non desinebatur) ob nefarium aliquod facinus capite plexum fuisse. Utraque itaque ex causa distulimus. Nunc autem concessum est, ut auribus tuis vox nostra rursum insonet, significans nos corpore valere (dicere autem liceat) etiam spiritu, sanctis precibus vestris cum beato Patre meo.

II.

Ad ea vero, que indicasti, quid dicam aut quid loquar, nisi quod hereseos atrocitati congruat acerbitas persecutio- nis? Quid enim videre velis, quando Christus negatur per sanctæ imaginis suæ contumeliam? An non fluentem sanguinem, carneque concisus? non afflictiones & angustias? non vincula & carceres, & alias omnis generis vexationes? non vasa iræ preparata in interitum, ex quibus unus est quem dixisti? Et videbis frater, etiam graviora, si diutius duret heresis, sed beati: qui sustinent, quoniam ipsorum est Regnum cælorum. Jam chori Confessorum & Martyrum exultant, latantur, alios quidem per legitimam mortem suscipientes, alios invisibiliter consolantes, & confirmantes. Et quid Martyres dico? Christus ipse, quem Martyres constituentur, gaudens & una certans, adest unicuique confitentium. Nisi enim ita res esset, haudquaquam perferrent, qui præsentia perferunt strenue: haudquaquam mulieres virilem animum gererent ad exemplum antiquarum; haudquaquam laici & Senatores ad agones proflerent: haudquaquam puella ipsa impiorum marium aspectum contemnerent: haudquaquam ostenderentur ubique publica custodia, nec reserata essent solitudines & montes & silvæ, & speluncae istis, qui propter Dominum egressi sunt: non denique (ut concludam) concuteretur terra, terræmotus enim magni invaserunt loca, ubi persecutio ipsa vigeat.

III.

Quare manifesto credunt, persecutionem pati Christum; sperandumque simul & audendum, ut supplicia quævis, in veritate credens, cum Christo, & adjuvante Christo, quisque sustineat. Hæc sunt que narramus. Audient mansueti & latentur.

PAGIUS

laminatam invenit; quam si quis explorare nosse cupiat, Virum adeat; vidensque laborantes oculos, tristem, quo exceptus est, casum, palamque deplorandum perspiciet. Quare cum Sanctus Nicephorus anno DCCCXV, die XIII, mensis Martii e Monasterio Boni ad Monasterium Sancti Theodori e regione Bosphori Thracii, seu Steni positum translatus fuerit, casusque Bardæ Patricii acciderit, cum jam Sanctus Theodorus in carcere Smyrneni ageret, ut scribit Michael in Vita eiusdem Theodori, cujus verba recitat Baronius numer. VII, non dubium, quin Bardæ punitio ad annum DCCCXIX, quo mente Maio Theodorus Smyrnam perductus, quique quartus erat a Prædicatione Sancti Nicephori, pertineat.

Audiat Oriens & Occidens ea que apud Byzantium sunt, & laudem dicat. Ubi abundavit delictum, superabundavit & gratia. Hic certantium defensio, hic sanguis fuit irrigans Ecclesiam Christi supra ipsam paradisi Edem irrigationem (a): Vivo ego, dicit Dominus: quoniam glorificantes me glorificabo, & qui me spernit, erit inglorius. Describe & tu quisquis es zelum Domini habens nova, seu potius divina martyria, ut sciant posteri, quia Dominus vere in nobis est, vivitque semen iustorum, & Christum gerit aureum genus Martyrum, adversus quod portæ inferi non prævaluerunt, nec prævalebunt; quemadmodum promisit qui verax est. Durum, inquit (b), tibi contra stimulum calcitrare. Et aliter esse nequit. Ego quidem infelix hæc dico. Tu vero, sacer fili, repende mihi tuas preces. Saluta Confessores tuos nominatim & discipulos; neque hos tantum, sed si possis, alios omnes electos Dei, electos ex millibus, lumina mundi, vasa misericordiæ, Deo utiles, desideratos Trinitati, quorum precibus salvemur & nos indigni. Te cum omnibus, qui necum est, salutat. Hucusque epistola Theodori urgente magis persecutione ad Naucrarium data, eademque novissima huius Leonis temporis.

Cum ita quidem persecutio magis sæviret, ipse Deus ad confitendum atque patiendum auxit numerum, & vires addidit, ut Constantinopoli sponte exurgerent qui libere palamque Fidem Catholicam profitentes damnarent impios Iconomachos, idque non monachis tantum ordinis cultores, sed alii cujusvis conditionis & sexus, adeo ut civitas illa delecter confessionem eam, quam ob negationem contraxisset, infamiam: ita plane emortua pene illa & spiritus exors revixit Ecclesia, ubi (ut ex Theodoro anno superiori audisti) ex Occidente venire Legati a Paschali Pontifice missi, & lætæ sunt Apostolico spiritu plene literæ, quibus significatum est, excisos esse ab Ecclesia Iconomachos, & a spe salutis prorsus factos extorres. Tunc enim mi-

IV.
Ecclesia
Constantinopoli-
tana vi-
rescit.

Michael tamen Studita in Vita Sancti Theodori, Bardæ casum aliter narrat ac Ignatius Diaconus, cujus verba mox recitavimus. Ait enim, Bardam Smyrnæ gravi morbo correptum fuisse, & cum remedia undique tentasset, quemdam ex eius familia, qui Orthodoxorum partium erat, ei persuasisse, ut Theodorum advocaret, qui opem ferret. Itaque ad Sanctum mittit e vestigio, veniam petens tantorum facinororum, &c. Orantis commiseratione tactus Theodorus, & morbum sanavit, crebris precibus Deum exorans, & cum corpore, ut anima simul melius esset, effecit, &c. Verum amens ille, ac supra modum stupidus, quasi nihil novi accidisset, repente animum mutat, reditque ad pristinam heresim & errorem, pessimo consiliario usus Smyr-

II.
Ignatius
Diaconus
majoris
fidei quam
Michael
Studita.